

33/C.L.

ആരോഗ്യം

GRADE 11

BOOK 15

മാലിൻ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ
 തിരുവനന്തപുരം

Balan Childrens' Series

GRADE II

General Editor :—Mathew M. Kuzhivelil

ആരോഗ്യം

(ബാലപാഠം)

BOOK 15

By

വൈദ്യശാസ്ത്രനിപുണം ഗവേഷകതിലക

ഡാ: എൽ. എ. രവിവർമ്മ

M. B. C. M., D. O. M. S., (London)

ബുദ്ധൻ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ

തിരുവനന്തപുരം.

1951

All Rights Reserved
by the Publishers.

വില അന 8

ആരോഗ്യം

[രണ്ടാം ഭാഗം]

സംവാദം 1

മലയാളം

കുട്ടപ്പൻ—സാർ ഇന്നാളി പഠഞ്ഞല്ലോ, നമ്മുടെ ശരീരത്തിലെ അംശങ്ങൾ എരിഞ്ഞിട്ടാണ് ശക്തിയുണ്ടാകുന്നതെന്ന് — എരിഞ്ഞാലതിന്റെ ചാമ്പലും മറ്റും എവിടെ പോകുന്നു?

അല്പ്യാ—വിറകു എരിഞ്ഞാലത്തേപ്പോലെ ചാരമല്ല ഉണ്ടാകുന്നത്—കാറിൽ പെട്രോളിയം വ്യോഴത്തേപ്പോലെ, അല്ലെങ്കിൽ ഒരു മെഴുകുതിരി എരിയുമ്പോഴത്തേപ്പോലെ ചില സാധനങ്ങളാണുണ്ടാകുന്നത്—അവ പലവഴി പുറത്തേക്കു പോകുന്നു.

ക-മെഴുകുതിരി എരിയുമ്പോൾ തീയല്ലാതെ വേറെ വല്ലതും ഉണ്ടാകുന്നുണ്ടോ?

അല്പ്യാ—ഉണ്ട് കാണിച്ചുതരാം. (ഒരു മെഴുകുതിരി കത്തിച്ചു മേശപ്പുറത്തു നാട്ടിനിറുത്തുന്നു. ഒരു

സംഘടനാ സംബന്ധമുള്ളതല്ല (തടച്ചു വൃത്തിയാക്കിയശേഷം) ഇപ്പോൾ ഈ സംബന്ധത്തിൽ വെള്ളമുണ്ടോ?

ക—ഇല്ല.

അദ്ധ്യക്ഷ—(സംബന്ധം, കത്തുന്ന മെഴുകുതിരിയുടെ മീതെ ഭീഷണിയിൽനിന്നും അല്പം പൊക്കത്തിലായി, കമഴ്ത്തി പിടിക്കുന്നു; കുറച്ചു കഴിഞ്ഞശേഷം സംബന്ധം എടുത്തു കാണിച്ചിട്ട്) ഇപ്പോഴോ?

ക—ഇതുപോലെയല്ലെന്ന് വെച്ചുപോലെ തോന്നുന്നു.

അദ്ധ്യക്ഷ—അതേ, ഇതുപോലെതന്നെ—തൊട്ടുനോക്കൂ.
(ചില കുട്ടികൾ തൊട്ടു നോക്കുന്നു)

അദ്ധ്യക്ഷ—ഈ വെള്ളം എവിടുന്നു വന്നു?

ക—തീയിൽനിന്നു വെള്ളം വന്നോ! നല്ല ചെപ്പടി വിദ്യ!

അദ്ധ്യക്ഷ—മെഴുകുതിരിയിലെ മെഴുകു ഒരു വക കൊഴുപ്പാണ്—അതെരിഞ്ഞപ്പോൾ വെള്ളമുണ്ടായി—ഇല്ലേ?

ക—ഉവ്വ്

അദ്ധ്യക്ഷ—ഇനി വേറൊരു സൂത്രം കാണിക്കാം.

(ഒരു സംബന്ധം തടച്ചു വൃത്തിയാക്കി അതിൽ

നിറച്ചു നല്ല വെള്ളമെടുത്തു് അതിൽ അല്പം ചുണ്ണാമ്പു കലക്കി വയ്ക്കുന്നു. വേറെ ഒരു ടംബ്ളർ തുടച്ചു വൃത്തിയാക്കി അതിൽ ഒരു ചെറിയ കഷണം മെഴുകുതിരി കത്തിച്ചിറക്കി വയ്ക്കുന്നു. മൂന്നാമതൊരു വൃത്തിയായ ടംബ്ളറിൽ ചുണ്ണാമ്പുതെളി കുറച്ചു് എടുത്തു കാണിച്ചുകൊണ്ടു്) ഈ ടംബ്ളറിലെ വെള്ളത്തിനെന്തു നിറം?

ക—ഒരു നിറവുമില്ല-വെറും വെള്ളംപോലെ ഇരിക്കുന്നു.

അദ്ധ്യാ—(മെഴുകുതിരി ഇരുന്നു കത്തുന്ന ടംബ്ളറിലെ മെഴുകുതിരി കെട്ടുപ്പോൾ ആ തിരി എടുത്തു മാറിയശേഷം ആ ടംബ്ളറിൽ കുറച്ചു ചുണ്ണാമ്പു തെളി ഒഴിക്കുന്നു) ഇപ്പോഴെന്തു നിറം?

ക—വെളുത്തുവരുന്നു-നേർത്ത മോരുപോലെ.

അദ്ധ്യാ—ഇതിന്റെ അർത്ഥം. മെഴുകു് എരിഞ്ഞപ്പോൾ ഏതോ ഒരു കൂട്ടം ഉണ്ടായി. അതു ചുണ്ണാമ്പുതെളിയോടു ചേർന്നപ്പോൾ വെളുപ്പു. അതായതു. ബോർഡിൽ എഴുതുന്ന പാക്കില്ലേ അതുണ്ടായി. എന്നാണു്

വിജയൻ—മെഴുകു എരിഞ്ഞപ്പൊളുണ്ടായതെന്താണു്?

അദ്ധ്യാ—അതു മെഴുകിന്റെ ഒരു ശമായ കരിയും വായുവിലെ ഒരു ശമായ അമൃതവും ചേർന്ന ഒരു കാരണാണു്—വായുവാണു് പുത്തനായിട്ടുണ്ടായ കാരണിന്റെ പേരു് ‘ഇംഗാലാമ്ളം’ എന്നാണു്

ക—പേരു വേണ്ട പ്രയാസം.

അദ്ധ്യാ—എന്നാൽ വേണ്ട. മെഴുകുതിരി എരിയുന്നതിന്റെ ഫലമായി വെള്ളവും ചുണ്ണാമ്പുതെളി വെള്ളപ്പിക്കുന്ന ഒരു കാരണം ഉണ്ടായി എന്നു കണ്ടു. ഇനി വേറെയൊന്നു കാണിച്ചു തരാം. (ഒരു കട്ടിയെ വിളിച്ചു, തുടച്ചു വൃത്തിയാക്കിയ ഒരു സ്ഫടികംബ്ളർ അയാളുടെ കയ്യിൽ കൊടുക്കുന്നു) ഈ ടംബ്ളറിൽ വെള്ളമയം ഉണ്ടോ; നോക്കൂ.

ക—ഇല്ല.

അദ്ധ്യാ—ഇനി ഈ ടംബ്ളറിനകത്തേക്കു “ഹാ” എന്നിങ്ങനെ (സംബ്രമയം കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നു) ശ്വാസം വിട്ടു.

(കുട്ടി അപ്രകാരം മൂന്നു നാലു തവണ ശ്വാസം വിടുന്നു)

അല്പം—ഇപ്പോൾ ട്രബ്ളിൻ നോക്കൂ.

കു—ഇതുപോലെ പൊടിച്ചിട്ടുണ്ടു്

അല്പം—അതായതു പുറത്തേക്കു വിടുന്ന ശ്വാസത്തിൽ വെള്ളമയമുണ്ടെന്നർത്ഥം—അല്ലേ?

കു—അതെ.

അല്പം—(ഒരു വൃത്തിയായ ട്രബ്ളിൻ കറച്ചു ചുണ്ണാമ്പുതെളിയെടുത്തു കുട്ടിയുടെ കയ്യിൽ കൊടുക്കുന്നു) നിറം?

കു—വെള്ളം പോലെ.

അല്പം—(കടലാസുകൊണ്ടു വണ്ണം കുറഞ്ഞ ഒരു കുഴൽ തെരുവു് അതും കുട്ടിയുടെ കയ്യിൽ കൊടുക്കുന്നു) ഈ കുഴലിന്റെ ഒരറ്റം ചുണ്ണാമ്പുതെളിയിൽ മുക്കി വെച്ചുകൊണ്ടു് മറ്റേയറ്റം വായിൽവെച്ചു കുറച്ചുനേരം ഉത്തു് (കുട്ടി അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നു.)

അല്പം—അപ്പോൾ ട്രബ്ളിൻ നോക്കൂ—നിറം എന്തു്?

കുട്ട—വെള്ളത്തുവരുന്നു. സംഭാരം പോലെ.

അല്പ്യാ—അർത്ഥം?

കുട്ട—‘ഇംഗാല’—എന്താണു സാർ. ആ കാറ്റുണ്ടായ
യി എന്നു—ആണോ?

അല്പ്യാ—അതേ. ശരീരത്തിലേ കൊഴുപ്പു മുതലായ
വയിലുള്ള കരിയുടെ അംശം എരിഞ്ഞുവെ
ന്നും—അങ്ങനെ എരിഞ്ഞപ്പോളുണ്ടായ കാറ്റു
ശ്വാസത്തിൽ കൂടെ പുറത്തേക്കു പോകുന്നു
വെന്നും അർത്ഥം. അപ്പോൾ ശ്വാസത്തിൽ
കൂടെ വെള്ളവും ഒരു വക കാറ്റും പുറ
ത്തേക്കു പോകുന്നു എന്നായി—ഇല്ലേ?

കു—ഉവ്വ്

വിജ—സാർ മൂത്രവും വെള്ളംപോലെയായിരിക്കുന്നു
വല്ലോ—വെള്ളമാണോ?

അല്പ്യാ—വെള്ളം മൂത്രത്തിലും വിയർപ്പിലും ധാരാ
ളമുണ്ടു് എന്നാൽ ഈ രണ്ടിലും ശരീര
ത്തിലെ മാംസത്തിന്റെ അംശം എരിഞ്ഞി
ട്ടുണ്ടാകുന്ന വില സാധനങ്ങളുടെ കൂടെയുണ്ടു്

അവയുടെ വകയാണു മൃതത്തിന്നു വിയർപ്പിന്നു ഉള്ള നാനദം.

വിജ—മലരോ സാർ?

അല്പം—മലത്തിൽ കൂടെയും ചിലതു പുറത്തേക്കു പോകുന്നുണ്ട്; പക്ഷേ, മലത്തിൽ നാനത്തിന്നു സാധനങ്ങളിൽ ദഹിക്കാതെ കിടക്കുന്ന സാമാനങ്ങളുമുണ്ട് ചുരുക്കത്തിൽ ശരീരാംശം എരിയുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന വസ്തുക്കൾ, പുറത്തേക്കു വിടുന്ന ശ്വാസം, വിയർപ്പ്, മൂത്രം, മലം എന്നീ നാലിലുംകൂടി നമ്മുടെ ശരീരത്തിൽനിന്നു പുറത്തേക്കു പോകുന്നു-ഇന്നങ്ങനെ നില്ക്കട്ടെ.

വൃത്തിയും പൊടിയും

അല്പ്യാ—നിങ്ങൾ കളിക്കാറില്ലേ?

കുട്ട—ഞാനെന്നും കളിക്കും സാർ.

അല്പ്യാ—കളിച്ചില്ലെങ്കിലെന്താ?

കുട്ട—മേലൊക്കെ നാറും-ഒട്ടിപ്പിടിക്കും.

അല്പ്യാ—എന്താ നാറാൻ കാരണം?

കുട്ട—വൃത്തികേട് ഇരുന്നിട്ട്

അല്പ്യാ—വൃത്തികേടെന്നുവെച്ചാൽ?

കുട്ട—പൊടിയും ചെളിയുമൊക്കെ.

വിജ—വിയർപ്പും.

അല്പ്യാ—വിയർപ്പും പൊടിയും ചെളിയുമൊക്കെ

കൂടെ കഴഞ്ഞുപിടിക്കും-അല്ലേ?

വിജ—അതേ.

അല്പ്യാ—വിയർപ്പ് ഒട്ടുമെന്നു പറഞ്ഞല്ലോ-ഒട്ടു

നന്മ എന്തുകൊണ്ടാണത്?

കുട്ട—വിയർപ്പുകൊണ്ടു്.

അല്യാ—അതേ-പക്ഷേ, അങ്ങനെ പറഞ്ഞാൽ പോര. വിയർപ്പിൽ ഒരു വക എണ്ണമയമുണ്ടെന്നു അറിയാമോ?

കുട്ട—വയ്യ.

അല്യാ—ഒരു കുട്ടി കുറഞ്ഞ വെള്ളക്കടലാസുകഷണം എടുക്ക-അതു നെററിയിലോ കഴുത്തിന്റെ അടിയിലോ ഒന്നു തേച്ചു നോക്കൂ.

(കുട്ടി അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നു.)

അല്യാ—കണ്ടോ, എണ്ണമയം?

കുട്ട—കണ്ടു.

അല്യാ—ഈ എണ്ണമയമാണു് ഒട്ടലുണ്ടാക്കുന്നതു്. എണ്ണമയം എങ്ങനെ കളയാം? വെറും വെള്ളം കൊണ്ടു കഴുകിയാൽ മതിയോ?

വിജ—പോര. എണ്ണമയം പോകാൻ ഈഞ്ചിയോ സോപ്പോ കൊണ്ടു തേയ്ക്കണം, എന്നാലേ പോവൂ.

കെ.ക.—വെറും കുളിർക്കും ഈഞ്ചിയും മറ്റും വേണോ?

അല്യാ—തീർച്ചയായും വേണം. അത്രമാത്രമല്ല, വെറും സോപ്പു മാത്രം പുരട്ടി കഴുകിയാലും

പോരാ; അപ്പം പരുപരുപ്പുള്ള വല്ലതും--
 തോർത്തായാലും മ.തി-കൊണ്ടു നല്ലവണ്ണം
 തേയ്ക്കുകയും വേണം. എന്നിട്ടു ധാരാളം
 നല്ല വെള്ളം കൊണ്ടു കഴുകണം; അപ്പൊഴേ
 വൃത്തിയാവൂ.

കൊ. ക.—ഇതെല്ലാം പ്രയാസം സാർ.

അല്പം—ചൊറിയും ചിരങ്ങും പിടിച്ചാൽ സുഖ
 മാനോ?

കൊ. ക.—അതല്ല.

അല്പം—എന്നാൽ വേണ്ടവിധം കളിച്ചു തീരൂ.

കട്ട—ഞാനെന്നും കാലത്തേ അപ്പം നെറുകൂടെ
 അറ്ററിൽ പോയി കളിക്കും.

അല്പം—തരക്കേടില്ല. വയ്യിട്ടോ?

കട്ട—വയ്യിട്ടു കളിക്കാറില്ല.

അല്പം—കാലത്തേ കളിക്കുന്നതു കൊള്ളാം.
 എന്നാൽ നമ്മുടെ നാട്ടിലെ മൂടിനെറയും
 ചൊടിയുടെയും അവസ്ഥയ്ക്കു വയ്യിട്ടും കൂടെ
 കളിക്കണം. വിശേഷിച്ചും ഓടിക്കളിക്കുന്ന
 കുട്ടികൾക്കു്—

കൊ. ക.—അപ്പോൾ ദിവസം രണ്ട് കളിയോ?

അല്യാ—അതേ, അതിനെന്തു്? അല്ല, ഒരു കളിയേ ഭാവമുള്ളകിൽ അതു കളിയും മറ്റും കഴിഞ്ഞിട്ടു്, വയ്യിട്ടാക്കിക്കൊള്ളണം.

കൊ. ക.—അതു പിന്നേം തരക്കേടില്ല.

അല്യാ—കട്ടി ആറിലാണു കളിക്കാറെന്നു പറഞ്ഞല്ലോ—നീന്തറിയാമോ?

കട്ട—അറിയാം. അച്ഛൻ പഠിപ്പിച്ചു.

വിജ—എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ.

അല്യാ—നീന്തു പഠിക്കണം, വിശേഷിച്ചും നമ്മുടെ നാട്ടിലുള്ളവർ.

കൊ. ക.—ഞാനും പഠിച്ചു സാർ. നീന്തറിയാമെങ്കിലേ കടൽപട്ടാളത്തിലെടുകൂ. അതാ ഞാൻ പഠിച്ചതു്. ഞാൻ കടൽപട്ടാളത്തിൽ ചേരാനാ പോകുന്നതു് നല്ല ശമ്പളം കിട്ടും.

അല്യാ—ശമ്പളം മാത്രമല്ല, അഭിമാനവുമുണ്ടു്, വളരെ നല്ലതാണു്

കട്ട—സാർ, ശുദ്ധമാവാനാ കളിക്കുന്നതെന്നു പറയുമല്ലോ.

അല്പ്യാ—ശരിയാണ്—ശുദ്ധം എന്നു വെച്ചാലെന്താണെന്നറിയാമോ?

കുട്ട—ശുദ്ധം തന്നെ.

അല്പ്യാ—ശുദ്ധം എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥം വൃത്തി എന്നു തന്നെയാണ്—മറ്റൊന്നുമല്ല. അർത്ഥം മറന്നപ്പോൾ അതു് ഒരുർത്ഥവുമില്ലാത്ത ഒരു ചടങ്ങായി—വൃത്തിയാവാൻതന്നെയാണ് കളിക്കുന്നത്, വൃത്തി തന്നെയാണ് ശുദ്ധം.

കുട്ട—ആഹാ—അങ്ങനെയാണോ! ഇതാരറിഞ്ഞു!

അല്പ്യാ—കളിക്കുമ്പോൾ മുണ്ടു മുതലായവ കൂടെ വെടിപ്പായിട്ടിട്ടു നന്നച്ച വൃത്തിയാക്കിക്കൊള്ളണം. എത്ര വൃത്തിയായിട്ടു കളിച്ചാലും, പിന്നീടു വൃത്തികെട്ടു തുണി എടുത്തുടുത്താൽ കളിച്ചതിന്റെ ഫലം പാതിയും പോകും.

വിജ—ഉടുപ്പോ.

അല്പ്യാ—മേത്തു തൊട്ടുകിടക്കുന്ന ഉള്ളടുപ്പം ദിവസവും നന്നയ്ക്കേണ്ടതാണ്. ആകട്ടെ, നീങ്ങൾ പല്ലതേയ്ക്കാറുണ്ടല്ലോ, അതെങ്ങനെയാണ്.

കൊ. കു—ഉമിക്കുറി കൊണ്ടു പല്ല തേയ്ക്കും, ഇതർക്കിലുകൊണ്ടു നാക്കും വടിക്കും.

അല്പം--അതു പോരാ-ബ്രഹ്മിണീ, ഇല്ലെങ്കിൽ കലാഞ്ഞിലോ, കൊതുവോ ചെത്തിയതു് അററം ചവച്ചു ബ്രഹ്മിണീപോലെ ആകിയതോ കൊണ്ടു കൂടി തേച്ചാലേ പല്ലിന്റെ എടു വൃത്തിയാവൂ. തരമുണ്ടെങ്കിൽ കണ്ണാടി നോക്കി വേണം പല്ലുതേയ്ക്കാൻ-എന്നാലേ വേണ്ടവിധം വെടിപ്പാവൂ.

കട്ട--അപ്പൻ അങ്ങനെയ - പക്ഷേ അപ്പൻ മുറുക്കും.

അല്പം--വെറില തിന്നാഞ്ഞാലും അങ്ങനെയൊന്നു വേണ്ടതു്

വിജ-ഞാൻ പേസ്റ്റുകൊണ്ടാണു തേയ്ക്കുന്നതു്

അല്പം--തരക്കേടില്ല. കരിയാണെങ്കിൽ ഭ്രൂം പോലെ അമ്മിക്കല്ലിൽ വച്ചു പൊടിച്ചുകൊള്ളണം. എന്നാലും ഉമിക്കരിക്കു് പരുപരുപ്പു കൂടും-പല്ലു തേഞ്ഞുപോകാനിടയുണ്ടു് ചിരട്ടക്കരിയോ വിറകു കരിയോ പൊടിച്ചു തിന്നു് മാർദ്ദവം കൂടും, അതായിരിക്കും ഉമിക്കരിയിലും ഭേദം.

കട്ട-സാർ, അച്ഛൻ ഉമിക്കരിയുടെ കൂടെ ഉപ്പും കർപ്പൂരവും ഒക്കെ ചേർക്കും, അതു നല്ലതാണോ സാർ?

അല്പാ-തരക്കേടില്ല-ആകട്ടെ, നിങ്ങളെപ്പോഴാണു പല്ലു തേയ്ക്കാൻ?

വിജ-കാലത്തേ.

അല്പാ-അതു ശരി-എന്നാൽ അപ്പോൾ മാത്രം പോരാ, ഉഴുണു കഴിഞ്ഞു വായ് കലുക്കുഴിയാറില്ലേ, അപ്പോഴും. ബ്രഹ്മം കൊണ്ടു തേയ്ക്കേണ്ടതാണു അല്ലെങ്കിൽ ചോറിന്റെയും മറ്റും തരികൾ പല്ലിനിടയിൽ ഇരുന്നു കേടുവരുത്തും. നിങ്ങൾ കേട്ടിട്ടുണ്ടോ പണ്ടത്തെ പതിവ് “കാലത്തും ഉഴുണു കഴിഞ്ഞിട്ടും പല്ലു തേക്കേണമേവരും” എന്നായിരുന്നു.

കട്ട-ഉഴുണു കഴിഞ്ഞാൽ വായ് കലുക്കുഴിയും, അത്രേ ഉള്ളു.

അല്പാ-അതോ വേണം-വേണ്ടതു പല്ലുതേച്ചുവായ കലുക്കുഴിയുകയാണു; അതിനത്ര പ്രയാസമുണ്ടോ?

കൊ. ക-അതൊക്കെ പ്രയാസമാ സാർ.

അല്പ്യാ-കറച്ചൊക്കെ പ്രയാസപ്പെട്ടാലെ ദീനങ്ങളിലൊതെ കഴിയൂ. ആകട്ടെ, നിങ്ങൾ വെളിക്കു പോയിക്കഴിഞ്ഞാൽ ശൗചിക്കാറില്ലേ?

കുട്ട-ഉവ്വ്

അല്പ്യാ-മൂത്രം ഒഴിച്ചു കഴിഞ്ഞാലോ?

കൊ. ക-ഇല്ല.

അല്പ്യാ-അതു പോര-മൂത്രം ഒഴിച്ചുകഴിഞ്ഞാലും ശൗചം വേണ്ടതാണ്

കൊ. ക-അതിപ്പോഴൊക്കുമോ?

അല്പ്യാ-വേണമെങ്കിലൊക്കും. പണ്ടു അതായിരുന്നു നമ്മുടെ പതിവ് ആ പതിവു വളരെ നല്ലതാണ് - കഴിയുന്നതും പഴയ പതിവിനെ തിരികെ തുടങ്ങാൻ നോക്കണം.

കൊ. ക-എല്ലാടത്തും വെള്ളം കിട്ടുമോ.

അല്പ്യാ-അതെല്ലാം എളുപ്പം ഏർപ്പാടു ചെയ്യാവുന്നതേ ഉള്ളൂ. പറഞ്ഞുവെച്ചു അതിനു സൗക്യം

യൂമില്ലെങ്കിൽ വീട്ടിൽ വച്ചു മുതം ഒഴിക്കു
മ്പോൾ ശ്രമിക്കാൻ വല്ല പ്രയാസവുമുണ്ടോ?

കൊ. കു-അതാകാം.

അല്പാ-നിങ്ങൾ കടവിറങ്ങി ശ്രമിക്കുന്നത്
എവിടെയാണ്?

കൊ. കു-ഞാൻ കുളത്തിലാ.

കുട്ട-ഞാൻ ആറില-ആരും അടുത്താ സാർ.

അല്പാ-അതു രണ്ടും ശരിയല്ല-അങ്ങനെ ചെയ്താൽ
ആറിലും കുളത്തിലുമുള്ള വെള്ളം ചീത്തയാ
വുകയില്ലേ? ഒരു പാത്രത്തിൽ വെള്ളം
എടുത്തു കരയ്ക്കുകൊണ്ടുവന്നാണ് വേണ്ടതു്
നമ്മുടെ പഴയ ഏർപ്പാടതായിരുന്നു.

കുട്ട-ആറിൽ ഒഴുക്കുണ്ടല്ലോ-പിന്നെന്താ?

അല്പാ-ധാരാളം വെള്ളവും നല്ല ഒഴുക്കും ഉണ്ടെ
ങ്കിൽ പിന്നെയും ഭേദം-പക്ഷേ, മിക്ക
പ്പോഴും ഒഴുക്കും വെള്ളവും കുറവും, വൃത്തി
കേടാക്കാനുള്ളവർ അധികവുമായിരിക്കും
അല്ലേ?

കുട്ട-അതു മിക്കപ്പോഴും അങ്ങനെയാണ് സാർ.

അല്യാ-നീങ്ങളുടെ ആരുടെയെങ്കിലും തലയിൽ
പേനുണ്ടോ?

കൊ. കുഞ്ഞു-ഉണ്ടോനോ-എന്റെ തല അപ്പടി
പേന, ചേച്ചിയുടെ തലയിനു കേറിയതാ.

അല്യാ-തലമുടി വൃത്തിയാക്കിവെച്ചാൽ പേൻ വരി
കയില്ല. കുട്ടിക്കു എളുപ്പമുള്ള വിദ്യയുണ്ടു്-
ഒരിക്കൽ തലമുടി പറെ വടിപ്പിച്ചുകു
ഞ്ഞാൽ മതി.

കൊ. കുഞ്ഞു-ചേച്ചിക്കതൊക്കുമോ?

അല്യാ-അതിനു് ഒരു വിദ്യ പറഞ്ഞുതരാം.
മണ്ണെണ്ണ തലമുടി കൊഴുക്കെ പുരട്ടണം; ഒരു
മണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞു് അപ്പം വെളിച്ചെണ്ണയും
തേച്ചു സോപ്പു് ഇട്ടു കുളിച്ചാൽ മതി. ഇങ്ങനെ
ഒന്നെടയിട്ടു് ഒരു മൂന്നോ നാലോ തവണ
ചെയ്താൽ ഇരുപേനുമെല്ലാം തീരെപ്പോകും.

കുട്ട-എന്റെ സാർ! തലമുടി എല്ലാം പോം,
കണ്ണും പൊട്ടും.

അല്പ്യാ-ഒന്നുമില്ല. തലമുടിക്കാകട്ടെ, കണ്ണിനാകട്ടെ, ഒരു കേടും വരികയില്ല.

വിജ-നാറമോ സാർ?

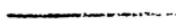
അല്പ്യാ-അതിനും സൂത്രമുണ്ട്. മണ്ണെണ്ണയുടെ കൂടെ ഒരു കട്ട കർപ്പൂരം ചേർത്താൽ മതി, നാററം കാണുകയില്ല.

വിജ-എന്നാൽ കൊള്ളാം.

അല്പ്യാ-നിങ്ങൾ ഒരു കാര്യം അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ?-മുമ്പു പറഞ്ഞില്ലേ, കൊതുകിന്റെ കടി കൊണ്ടു മലമ്പനിയും വാതപ്പനിയും വരുമെന്ന്, പേൻ മുഖാന്തരവും ഒരു ചീത്തപ്പനി വരാനിടയുണ്ട്-മനസ്സിലായോ?

കൊ. കുഞ്ഞു്-അതും ഉദ്യോ? ഞാൻ വീട്ടിൽ ചെന്നാലുറപ്പുനോടിതൊക്കെ പറയാം-പക്ഷേ, സാറു കൂടെ പറഞ്ഞാലേ മണ്ണെണ്ണ തേക്കാൻ സമ്മതിക്കൂ.

അല്പ്യാ-അതിനെന്തു്? ഞാനടുത്താണ്ല്ലോ. കേറി പറയാം.

വ്യാധിമം

അല്പ്യാ-ഇന്നലെ പത്തുകുളി കാണാൻ ആരെല്ലാം പോയിരുന്നു?

കൊ. കുഞ്ഞു്-ഞങ്ങളെല്ലാം പോയിരുന്നു-കേമ മായി. സാർ അവിടെ നില്ക്കുന്നതു കണ്ടല്ലോ.

അല്പ്യാ-നിങ്ങൾ കുളിക്കാറില്ലേ?

കുട്ടികൾ-ഓഹോ-എന്നും.

അല്പ്യാ-ഏതു കുളിയാണു കൂടുതൽ ഇഷ്ടം.

വിജ-എനിക്കു ബാരേൽ കുളിയാ.

കൊ. കുഞ്ഞു്-എനിക്കു പത്തു കുളിയാ.

കുട്ട-എനിക്കു വള്ളം കുളിയാ.

അല്പ്യാ-ഡ്രിപ്പു് ആക്കാണിഷ്ടം?

കൊ. കു-അതു വെറും ബോറാണു സാർ, ഒരിതീല്ല, ഉത്സാഹമില്ല.

അല്പ്യാ-കുളിക്കുന്നതെന്തിനാണു്?

കൊ. കുഞ്ഞു് - ഉത്സാഹത്തിനു് - അല്ലാണ്ടെ, പിന്നെന്തിനാ.

വിജ-ദേഹം നന്നാവാൻ-ബലം വരാൻ.

അല്പ്യാ-കുളിച്ചാലെങ്ങനെയാണു ദേഹം നന്നാവുന്നതു് -അറിയാമോ?

വിജ-വയ്യ-പക്ഷേ നന്നാവും തീർച്ചയാ.

അല്പ്യാ-കുറച്ചുനേരം ഓടുകയോ കളിക്കുകയോ ചെയ്യാലെത്തുവരും?

കുട്ട-അണയ്ക്കും, മുഖമൊക്കെ ചുമക്കും, വിശക്കും.

അല്പ്യാ-അണയ്ക്കുക എന്നു പറഞ്ഞാൽ?

കുട്ട-(അണയ്ക്കുന്നതുപോലെ കാണിച്ചിട്ടു)ഇങ്ങനെ വേഗം വേഗം ശ്വാസം വിടും.

അല്പ്യാ-മുഖം ചുമക്കുന്നതെന്താ?

വിജ-ചോരയോട്ടം കൂടിട്ടു്,

അല്പ്യാ-ചോരയോടുന്നതെന്തിനാണു്?

വിജ-അറിഞ്ഞുകൂടാ.

അല്പ്യാ-നാം തിന്നുന്ന ചോരും മറും വയറിൽ ചെന്നു ദഹിക്കും. എന്നിട്ടു് അതിലേ സത്തെല്ലാം ചോരയിൽ ചെന്നു ചോരും.

പിന്നെ ചോര ഓടുമ്പോൾ ഈ സർത്തു് ദേഹത്തിലെല്ലായിടത്തു് ചെന്നുചേരും. അപ്പൊഴെ ശരീരത്തിലേ എല്ലാ ഭാഗത്തിനും ആഹാരം ചെന്നുചേരും.

വിജ-അപ്പൊ ഇങ്ങനെയാണല്ലെ, ദേഹം നന്നാവുന്നതു്?

അല്പാ-അതേ. ഇതൊരു കാര്യം. ഇനിയുമുണ്ടുപല കാര്യങ്ങളും. ശരീരത്തിന്റെ അംശങ്ങൾ എരിഞ്ഞു ചില മലങ്ങൾക്കെ ഉണ്ടാകുമെന്നു നാം മുമ്പു കണ്ടില്ലേ-ആ വക മലങ്ങൾ, കലങ്ങിയ രക്തം അവയുണ്ടാകുന്ന ദിക്കിൽ കൂടെ പോകുമ്പോൾ ചോര തൊലിയിലും-മൂത്രം വേർതിരിക്കാനാവയവമുണ്ടു്-അതിലും-ശ്വാസം വലിക്കുന്ന അവയവത്തിലും ഒക്കെ ചെല്ലുമ്പോൾ, അവിടെ വെച്ചു് ഈ മലങ്ങൾ, വിയർപ്പും, മൂത്രവും പുറത്തേക്കു വിടുന്ന ശ്വാസവും വഴിക്കു പുറത്തേക്കു പോകുന്നു. ചോരയോടുന്നതുകൊണ്ടു് ആഹാരത്തിലേ സർത്തു് ദേഹത്തിലെല്ലാ എടത്തും ചെന്നു ചേരുന്നു; ദേഹത്തിലുണ്ടാ

കുന്ന മലങ്ങൾ പുറത്തേക്കു പോകാനും എടു
വരുന്നു. അപ്പോൾ ചോര കൂടിയാൽ ശരീര
ത്തിലെല്ലാ എടുത്തും ആഹാരാംശം വേഗ
ത്തിലും ധാരാളമായിട്ടും കിട്ടും-അതുപോലെ
തന്നെ ശരീരത്തിലുണ്ടാകുന്ന വൃത്തികേടുകൾ
വേഗം പുറത്തേയ്ക്കു പോവുകയും ചെയ്യും-
ഇല്ലേ?

കട്ട-(ചിരിക്കുന്നു)

അല്യാ-എന്താ ചിരിച്ചത്?

കട്ട-ഒന്നുമില്ല സാർ,

അല്യാ-എങ്കിലും?

കട്ട-ഈ ചോര ഒരുവക വിളമ്പുകാരനും തോട്ടിയും
കൂടെയാണല്ലോ എന്നോർത്തപ്പോൾ ചിരി
വന്നുപോയി.

അല്യാ-(ചിരിച്ചിട്ടു) ശരിയാണത് കട്ടിക്കു കവി
താവാസനയുണ്ട്

കട്ട-ഈ ചോര ഓടുന്നതെങ്ങനെയാണു് സാർ?

അല്യാ-പാടത്തു വെള്ളം വററിക്കാൻ പമ്പു വച്ചി
രിക്കുന്നതു കണ്ടിട്ടുണ്ടോ?

കൊ.: കഞ്ഞു്—ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ടു് പമ്പങ്ങനെ
 യടിക്കുമ്പോൾ ഒരറ്റത്തേ കഴലിൽകൂടി
 വെള്ളം കേറി മറേയറ്റത്തേ കഴലിൽകൂടെ
 പീച്ചു്, പീച്ചു് എന്നങ്ങൊലിക്കും. കാണാൻ
 നല്ല രസമാ.

അല്പ്യാ—ആട്ടെ; പുറത്തേക്കൊലിക്കുന്ന കഴലിന്റെ
 അറ്റത്തു് ഒരു നീണ്ട റച്ചുർ കഴലുകൂടെ
 ചേർത്തു് അതിന്റെ അറ്റം തിരിച്ചുപാട
 ഈകൊണ്ടുവന്നു വിട്ടാലൊതുവരുമെന്നു തോ
 നുന്നു?

വിജ—പാടത്തിൽനിന്നും ഒരറ്റത്തുകൂടെ കേരുന്ന
 വെള്ളം മറേ അറ്റംവഴി പിന്നെയും പാ
 ടത്തു വരും; അങ്ങനെ വെള്ളം വട്ടം കറങ്ങു
 മായിരിക്കും—ആണോ സാർ.

അല്പ്യാ—അതേ. ഇതുപോലെ നമ്മുടെ ശരീരത്തി
 നകത്തും ഒരു പമ്പുണ്ടു് അതാണു് “ക്രവെ”
 ന്നും “ചങ്കെ”ന്നും മറ്റും പറയുന്ന ഹൃദയം.
 കഴലുകൾ രക്തക്കഴലുകളുമാണു്

കട്ട—കോഴിയുടെ ക്രമ്പു ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ടു്
 അല്പ്യാ—പാടത്തേ പമ്പു നടത്തുന്നതു് ഏതോന്നു
 കൊണ്ടാണെന്നറിയാമോ.

വിജ-പള്ളിവാസലിൽനിന്നും കമ്പിവാഴി ശക്തി കൊണ്ടുവന്നതാണെന്ന് ഇന്നാളു പറിച്ചു.

അല്പാ-നമ്മുടെ ശരീരത്തിലും ഒരുവക പള്ളിവാസൽ ഉണ്ട്; തലച്ചോറാണത് അതിൽ നിന്നും ഒരുവക കമ്പികൾ-നാഡി എന്നു പറയും-വഴി ശക്തി വന്നിട്ടാണു ഹൃദയം എന്നു പറയുന്ന പമ്പു നടത്തുന്നത് ഇതു പോലെ തലച്ചോറിൽനിന്നും നാഡികൾ വഴി ശക്തി വന്നിട്ടാണു ശരീരത്തിലെ എല്ലാ വേലകളും നടക്കുന്നത്

കുട്ട-ഇതൊക്കെ കാണാമോ?

അല്പാ-ഓഹോ-ഇനി ഒരു ദിവസം ഒരു തവളയെ കൊണ്ടുവന്നു കീറി ഹൃദയമടിക്കുന്നതും ഗർഭം കാണിച്ചുതരാം* ഇപ്പോൾ ഉപായത്തിൽ ഏതാണ്ടു കാണിച്ചുതരാം.

*In schools and even in houses demonstration on a pithed frog will be of great value. It can be done with a sharp penknife, a pair of fine pointed Scissors and some half a dozen good pins.

(ഒരു കുട്ടിയെ അടുത്തു വിളിച്ച് ഉടുപ്പഴി
പ്പിച്ചു നോക്കുന്നു)

ഇതാ കുട്ടിയുടെ എടുത്ത മുഖഛായ ചുവടെ;
അപ്പോഴെ എടുത്താടുമായി നോക്കുക-എന്തു
കാണാം?

കുട്ടി-അവിടെ ഒരനക്കം കാണാം.

അല്പം-ആ അനക്കം കാണുന്ന ദിക്കിൽ കയ്ക്ക്
വെച്ചു നോക്കൂ.

കൊ. കുഞ്ഞു-(അങ്ങനെ ചെയ്തിട്ട്) ഒരനക്കം-
തെക്കുകയടിക്കുന്നു.

അല്പം-ഇനി അവിടെ ചെവി വെച്ചു നോക്കൂ.

വിജ്-(അങ്ങനെ ചെയ്തിട്ട്) ഡൂം-ഡൂം-എന്നൊ
രൊച്ച.

അല്പം-ആ കേൾക്കുന്നതു ചോരയോടും നടത്തുന്ന
പമ്പിന്റെ അടയാണം-എങ്ങനെയോ അമർന്ന
തിന്റെ ഒച്ചയാണത്

വിജ്-ഇതാണോ ഡാക്ടറുമാർ കഴലുവെച്ചു കേൾ
ക്കുന്നത്?

അല്പം-അതേ, ഒച്ചയുടെ വ്യത്യാസം കൊണ്ടുവെച്ച്
പലതും മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും.

കുട്ടി-സാർ, ശ്വാസം വലിക്കുന്നതെന്തിനാ?

അല്പാ-മനസ്സിലാക്കിത്തരാം.

(ഒരു നീളമുള്ള സ്ഫടിക ടബ്ബ്ളർ എടുത്തു അതിൽ ഒരു ചെറിയ മെഴുകുതിരിക്ക് ഷണം കത്തിച്ചു ഇറക്കിവയ്ക്കുന്നു. ഇതിനുപകരം ഒരു ചെറിയ മെഴുകുതിരിക്കു ഷണം കത്തിച്ചു മേശപ്പുറത്തു നിറുത്തി ഒരു ഹറിക്കേൻ ചിമ്നി കൊണ്ടു മുടിച്ചാലും മതി.)

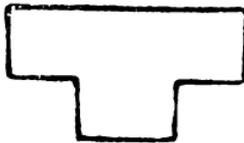
ഇതാ നോക്കുക, എന്തുണ്ടാവുന്നുവെന്നു നോക്കുക.

(അല്പനേരം കൊണ്ടു മെഴുകുതിരി മങ്ങിക്കൊടുന്നു.)

കുട്ട-മെഴുകുതിരി കെട്ടുപോയി.

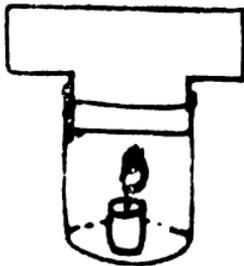
അല്പാ-ഇനി ഒരു സൂത്രം കാണിക്കാം.

(ഒരു കാർഡെടുത്തു ട്രിയുണ്ടാക്കി അതു റെൻറയോ— ചിമ്

ഇങ്ങനെ വെ. ടബ്ബ്ളറി നിയുടെയോ

വായിൽ മെഴുകു കുന്നു.)

ഇപ്രകാരം വെച്ചശേഷം തിരി വീണ്ടും കത്തി

ഇപ്പോൾ മെഴുകുതിരി കെടുന്നുണ്ടോ എന്നു നോക്കുവിൻ.

വിജ-(കറച്ചുനേരം നോക്കിയശേഷം) ഇല്ല.

അല്പ്യാ-(ഒരു കഷണം കടലാസു് തെരൂത്തു് ഒരു തിരിപോലെയാക്കി അററം കത്തിച്ചുകെടുത്തി, പുകയുന്ന അററം ടംബുളിന്റെ മേൽ വായു് കാർഡുകൊണ്ടു് രണ്ടുഭാഗമാക്കിയതിൽ ഒരു ഭാഗത്തു പിടിക്കുന്നു) ഇപ്പോൾ എന്തുജ്ജ്, വിശേഷം?

വിജ-(സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയിട്ടു്) അതാ പുക കുറെ ഞ്ഞയായി ടംബുളിനകത്തേക്കു പോകുന്നു.

അല്പ്യാ-(പുകയുന്ന കടലാസുതിരി കാർഡിന്റെ മറേറ ഭാഗത്തേക്കു മാറുന്നു) ഇപ്പൊഴോ?

വിജ-ഇപ്പോൾ പുക നേരേ മേല്ലോട്ടു പോകുന്നു.

അല്പ്യാ-അതായതു് കാർഡിന്റെ ഒരു വശത്തു കൂടെ പുക അകത്തേയ്ക്കും മറുവശത്തു കൂടെ ഇറങ്ങേയ്ക്കും പോകുന്നു; അല്ലേ? ഇങ്ങനെ

പുക പോകുന്നത് കാര്യം പോകുന്നതനുസരിച്ചാണ്, മനസ്സിലായോ?

വിജ-ഉവ്വ്

അദ്ധ്യാ-ഒരു കാർഡു വച്ചപ്പോൾ കാരറിന് അകത്തേയ്ക്കും പുറത്തേയ്ക്കും പോകാൻ വഴി കിട്ടി. അതാണു മെഴുകുതിരി കെടാഞ്ഞത് എത്ര സാധനവും എരിയണമെങ്കിൽ കാരറിൽ ഉള്ള-വായുവിൽഉള്ള-അമൃതം എന്ന കാര്യം കിട്ടിയേ മതിയാവൂ. ഈ കാരറിന്-അമൃതവായുവിന്-ഇംഗ്ലീഷിൽ 'ആക്സിജൻ' എന്നാണു പേര് നമ്മുടെ ശരീരത്തിലെ അംശം എരിയുന്നുണ്ടെന്നും അങ്ങനെ എരിയുന്നതുകൊണ്ടാണു ശരീരത്തിനു വേലകൾ ചെയ്യാനുള്ള ശക്തി കിട്ടുന്നതെന്നും പറഞ്ഞത് കാര്യമുണ്ടോ?

വിജ-ഇപ്പോൾ കാര്യം മനസ്സിലായി. ദേഹത്തിലേ അംശങ്ങൾ എറിയുവാൻ കാര്യം കിട്ടണം;

അതിനാണു ശ്യാസം വലിക്കുന്നത്-അല്ലേ, സാർ.

അല്പ്യാ-അതെ.

വിജ-ഓടാനും കളിക്കാനും ഒക്കെ കുറേയേറെ ശക്തി വേണം; അതിന് കുറേയേറെ എരിയണം, അതിനപ്പോൾ ഒരുപാടു കാര്യവേണം. അതാണോ സാർ അണയ്ക്കുന്നത്-വേഗം വേഗം ശ്യാസം വലിയ്ക്കുന്നത്.

അല്പ്യാ-അതേ, ഇപ്പോൾ ശ്യാസം വലിയ്ക്കുന്നതെന്തിനാണെന്നു മനസ്സിലായോ?

വിജ-ഉവ്വ്

കുട്ട-വേലയൊന്നും ചെയ്യാതെ ചുമ്മാതിരിക്കുമ്പോൾ എന്തിനാ ശ്യാസം വലിക്കുന്നത്?

അല്പ്യാ-വേലയൊന്നും ചെയ്യാതെ ഒരു നിമിഷം പോലും ഒരു ജീവിയും ഇരിക്കുന്നില്ല. ഹൃദയം അടിക്കുന്നു. ആഹാരം ദഹിക്കുന്നു. ഇതെല്ലാം വേലിയല്ലേ?

കുട്ട-അങ്ങനെയുള്ള വേലയും കണക്കി കൂട്ടണോ?

അല്പ്യാ-വേണം-എല്ലാ വേലയ്ക്കും ശക്തികൂടാതെ
 ഒക്കുമോ? ചിലതിന് ഏറെ ശക്തി വേണം,
 ചിലതിന് കുറച്ചു മതി. എന്നേ ഉള്ളൂ.

കുട്ട-മനസ്സിലായി.

അല്പ്യാ-കുറച്ചുമുമ്പേ ഡ്രില്ല ബോറാണെന്നു് ആരാ
 പറഞ്ഞതു്?

കുട്ട-ഞാനാ സാർ-അതിലൊരിതില്ല.

അല്പ്യാ-ഉത്സാഹമില്ല; അല്ലേ?

കുട്ട-അതേ സാർ.

അല്പ്യാ-ഉത്സാഹവും അത്യാവശ്യം ആണു്. ഉത്സാ
 ഹത്തിന് വക കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ കുട്ടികൾ
 ഒന്നിനും കൊള്ളാത്തതായിപ്പോകും. പക്ഷേ,
 ഡ്രില്ലിനു് മറ്റു കളികൾക്കില്ലാത്ത ചില
 ഗുണങ്ങളുമുണ്ടു്

കുട്ട-അതെന്തൊന്നാണു്?

അല്പ്യാ-ചൊല്ലുകു്, പലരും കൂടി തൊതാരു
 മിട്ടു്, ചെയ്യാനുള്ള വശത കിട്ടൂ. ഈ
 വശതയാണു് പട്ടാളക്കാരുടെ വലിയ സാ
 മത്വം.

കുട്ട-അതപ്പോൾ പട്ടാളക്കാരു പഠിച്ചാൽ പോരേ.

അല്യാ-പട്ടാളക്കാർക്കാണ് അതു പ്രധാനം. പക്ഷേ, ഒരു കാര്യം കൂടെ ഓർക്കണം. നാം ഇപ്പോൾ സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടിയവരാണ്. ഇനിമേൽ നമ്മുടെ പട്ടാളം പണ്ടത്തേപ്പോലെയുള്ള ക്രൂലിസ്സേവകരല്ല. രോമശൃംഗവന്നാൽ നമ്മളെല്ലാവരും ശത്രുക്കളെ എത്രക്കാൻ തക്ക സാമർത്ഥ്യമുള്ളവരാകണം.

കൊ. ക-തങ്കമോ സാർ! ഏതു റഷ്യയോ, ജർമ്മനോ ഇങ്ങു വരട്ടെ! അപ്പോൾ കാണിച്ചു കൊടുക്കാം; വിട്ടുപോ! ഞാനൊരു കൊച്ചാണെന്നു മറു കാണേണ്ട!

അല്യാ-കൊള്ളാം, ആ ഉശിര വേണം.

കുട്ട-അങ്ങനെയൊന്നിടത്ത് ഞാൻ ഡ്രിപ്പും നല്ല വണ്ണം പഠിക്കും. മറു കളിയും അതതോ സാർ.

അല്യാ-മറു കളികളും ആവശ്യം തന്നെ. പന്തു കളി മുതലായവയിൽ നിന്നു മാത്രമേ വില ഗുണങ്ങൾ കിട്ടൂ.

കുട്ട-അതെന്തോന്നെല്ലാമാണു സാർ.

അല്പാ-പത്തു വരുമ്പോൾ നോക്കിക്കണ്ടു് ഉന്നാ
നോക്കി തട്ടേണ്ടേ?

കട്ട-പിന്നെ വേണ്ടേ! നോക്കി നിന്നില്ലെങ്കിൽ
പന്തങ്ങു പോകും; ഉന്നത്തിനു തട്ടിയില്ലെ
ങ്കിൽ വിചാരിച്ചേടത്തു് എത്തുകയുമില്ല.

അല്പാ-അതേ; ജാഗ്രത, കണ്ണു കയ്യു കാലു വിചാ
രിച്ചേടത്തു, വിചാരിക്കുമ്പോൾ എത്താനാ
വുക, പലതുമായിട്ടു യോജിച്ച ചെയ്യാറാവുക
ഇവയെല്ലാം അങ്ങനെയുള്ള ഗുണങ്ങളാണ്
ആട്ടെ, പത്തു കളിക്കുമ്പോൾ നിങ്ങൾ ഓരോ
രത്തരായിട്ടാണോ ജയിക്കാവു്?

കട്ട-ഓരോ വശമായിട്ടു ജയിക്കും.

അല്പാ-അതായതു്, താൻ തന്നെ ജയിക്കുക എന്ന
മാതിരിയുള്ള വെറും തൻകാര്യം പോയി
തന്റെ വശം ജയിക്കണം എന്നുള്ള പൊതു്
പ്പെട്ട ആഗ്രഹം ഉണ്ടാകും, ഇല്ലേ. ഇതു
നാട്ടിന്റെ നന്മയ്ക്കു് അത്യാവശ്യമായ ഒരു
ഗുണമല്ലേ-ഇതിനെല്ലാത്തന്നുംപറമെ പത്തു
കളി മുതലായതു കൊണ്ടു മനസ്സിനു് ഉത്സാ
ഹവും കിട്ടും.

വിജ-സാർ, കളി അപ്പോൾ ഒരു കാര്യം തന്നെ
 ആണല്ലോ!

അല്പം-തീച്ചയായിട്ടും. അപ്പോൾ കളികൊണ്ട്-
 ചോരയോട്ടം കിട്ടുമപ്പോൾ ചോരവേഗം ഒന്നിച്ചിട്ടും
 തീരും പിണപിണപ്പെല്ലാം, വരും ബലവും
 കയ്യും കാലും വിചാരിച്ചു ദിക്കിലെത്താറാവും നല്ല
 മെയ് വഴക്കം വരും, കണ്ടാലഴകുമുണ്ടാം.

പലരൊടുമൊത്തിണങ്ങിപ്പെരുമാറാറാവും നല്ല
 ശീലവും വന്നിട്ടും വെറും തൻകായ്തും പോകും
 മനസ്സിനു സന്തോഷവുമുന്മേഷവും വന്നുകൂടും
 മനസ്സിലായിട്ടുമപ്പോൾ പാഠവും നന്നായ്
 ഓർമ്മിച്ചുകൊള്ളാമോ ?

ശുദ്ധവായു

അല്പ്യാ—ഇന്നു നമുക്കു വേറെയൊരു നേരവേലം
കൊണ്ടാക്കാം.

കുട്ടി—എന്താണത് സാർ?

അല്പ്യാ—നിങ്ങളെല്ലാവരും എവിടെയോ
ഒരു കിടന്നുറങ്ങുന്നതു്?

കുട്ടി—വീട്ടിലു്!

അല്പ്യാ—അതല്ല പോലീച്ചതു്; വീട്ടിൽ എവിടെ
എന്നാണു്

കൊ. കു-ഞാൻ തിണ്ണയിലാ-അകത്തു സ്ഥലമില്ല.

കുട്ടി-ഞാൻ മുറിയിലാ-പുറത്തുകിടക്കാൻ പേടിയാ.

അല്പ്യാ—അന്നു ഞാൻ കാണിച്ചതന്നതു് ഓർമ്മ
യുണ്ടോ? മെഴുകുതിരി കത്തിച്ചു ടംബുളറിൽ
ഇറക്കി വെച്ചു് അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ എന്തു
വന്നു?

വിജ—മെഴുകുതിരി കെട്ടുപോയി.

അല്പ്യാ—അല്പനേരം മൂക്കും വായും പൊത്തിപ്പിടിക്കൂ; കാണട്ടെ.

വിജ—(അപ്രകാരം ചെയ്ത് അല്പം കഴിഞ്ഞു പെട്ടെന്നു കയ്യെടുത്തിട്ട്) അയ്യോ, സാർ-ശ്യാസം മുട്ടിപ്പോയി.

അല്പ്യാ—കുറച്ചുനേരം- ഒരുഞ്ചാറു മിന്നിട്ടുനേരം- വായും മൂക്കും പൊത്തിപ്പിടിച്ചാൽ എന്തു വരും; അറിയാമോ?

കൊ. ക—അങ്ങു ചത്തുപോകും.

അല്പ്യാ—ശരി. മൂക്കും വായും പൊത്തിപ്പിടിച്ചാൽ ചാകുന്നതു്; അന്നു മെഴുകുതിരി കെട്ടില്ലേ. അതുപോലെ തന്നെ-വായുവില്ലാത്തതു കൊണ്ടാണു്

വിജ—അപ്പോൾ അടച്ച മുറിയിൽ കിടന്നാൽ വായു തീരുമ്പോൾ ചത്തുപോകുമോ?

അല്പ്യാ—പെട്ടിയും മറ്റും പോലെയെ മുറുകെ അടഞ്ഞ മുറിയാണെന്നിൽ ചാവാം, അത്ര അട

ഞ്ഞതും ചെറുതുമല്ലെങ്കിൽ ആ മുറിക്കകത്തുള്ള കാരറിലെ 'അമൃതം' എന്ന അംശം കുറയ്ക്കാനോ ചത്തില്ലെങ്കിലും ചാക്കിനോടടുക്കും. ശരീരത്തിൽ പല കേടും വരും; പല ദീനങ്ങളും വിശേഷിച്ചും വിളിച്ചും ക്ഷയവും വരാനിടയുണ്ട്.

കുട്ട—എന്നാൽ ഞാനിനി പുറത്തേ കിടക്കൂ. പൂമുഖത്തോ തളത്തിലോ ആയാൽ മതിയോ?

അദ്ധ്യാ—മതി. നാലുകെട്ടിന്റെ തളവും പൂമുഖവും വളരെ നല്ലതാണ്.

കുട്ട—നാലുകെട്ടിന്റെ തളം മതിയെങ്കിൽ ഞാൻ കിടക്കാം; അവിടെ എനിക്കു പേടിയില്ല.

അദ്ധ്യാ—കുട്ടിക്കാരേയാണു പേടി — കള്ളനെയാണോ?

കുട്ട—ഉം!—കള്ളൻ വന്നാൽ കാണാം! ഞങ്ങളുടെ വെള്ളുവുണ്ട്.

അദ്ധ്യാ—പിന്നെ ആരയാ പേടി?

കുട്ട—ഇരുട്ടു കണ്ടാൽ പേടിയാ. പക്ഷേ; ഞാനന്തിനൊരു സൂത്രം കണ്ടുവെച്ചിട്ടുണ്ട്.

അല്യാ-എന്താണോ സൂത്രം?

കുട്ട-കണ്ണിരുകെ അടച്ചോളം - അപ്പോൾ ഇരുട്ടു കാണുകയില്ല; പേടിയുമില്ല.

അല്യാ-കണ്ണടച്ചാൽ ഇരുട്ടോ വെളിച്ചമോ?

കുട്ട-അതിരുട്ട്

അല്യാ-കണ്ണടച്ചാലും തുറന്നാലും ഇരുട്ടാണെങ്കിൽ പിന്നെ തുറന്നാലെന്നോ പേടിക്കാനുള്ളത്?

കുട്ട-അറിഞ്ഞുട-പക്ഷേ, പേടിയാ.

അല്യാ-ഞാൻ പറയാം; ഇരുട്ടത്തു വല്ല പിശാചോ മറോ ഉണ്ടെന്നുള്ള വിചാരമാണു പേടിപ്പിക്കുന്നത്—അതായത്, കുട്ടിയുടെ മനസ്സിലുള്ള വിചാരമാണു പേടിപ്പിക്കുന്നത് ആവിചാരം തന്നെയാണു പിശാച് അല്ലാതെ ഒരു പിശാചും ഭൂതവും എങ്ങുമില്ല.

കൊ. കു-ആരു പറഞ്ഞു ഡാർ അങ്ങേതിലെ മുപ്പിന്നു ഇന്നാളൊരുകൊലയെ കണ്ടെന്നു അപ്പോഴോടുകൂടി പറയുന്നതു കേട്ടല്ലോ-അങ്ങു

മാനത്തോളം പൊക്കം, വായിന്നു തീപ്പെറ്റാരി
ചാട്ടന്നു-അങ്ങേരു കണ്ടതാ-സത്യമാ സാർ.

അല്പം-ആട്ടെ; ഞാനൊരു കഥ പറയാം. ഒരിക്കൽ ഒരു മന്ത്രവാദി ഒരിടത്തു് ഒരു മന്ത്രവാദവും കഴിഞ്ഞു് വരികയായിരുന്നു. നേരം നല്ല പാതിരാത്രി-കർക്കടകമാസം കാലം-കൂരിരുട്ടു് - കുറേക്കൂടെ മഴ ചാറുന്നുമുണ്ടു്. അയാളുടെ കയ്യിൽ ഒരു ഓലക്കുടയും മന്ത്രവാദത്തിന്നു വെട്ടിയ ഒരു കോഴിയും ഉണ്ടു് പാവത്തിന്നു് ഒരു പേടി. എന്തൊക്കെയോ പിറുപിറു ജപിച്ചുംകൊണ്ടു് മുറുകി നടക്കുകയാണു് അപ്പോളതാ; പുറകിൽ അല്പം ദൂരനിന്നു് മിന്നലുപോലെ ഒരു വെളിച്ചം-മന്ത്രവാദിയുടെ പേടി എറട്ടിച്ചു; നട ഒന്നുകൂടി മുറുകി. പിന്നെയും ആ മിന്നൽ ഒന്നുകൂടി. അയാൾ പതുക്കെ തല ഒരല്പം തിരിച്ചു ഒന്നു നോക്കി, അപ്പോഴതാ ബുദ്ധി; എന്തൊരു വെളിച്ചം. മന്ത്രവാദി വഴിയിൽ അവിടെ അങ്ങോട്ടിരുന്നു് കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന പിച്ചാത്തി എടുത്തു് ജപിച്ചു തറയിൽ തറച്ചു, എന്നിട്ടു് എഴുന്നേറ്റു് അതിരേറേറ

നടന്നുതുടങ്ങി. മിന്നലും പുറകേ. പാവം കണ്ണിപിടന്നു തലയില്ലാത്ത കോഴിയെ ജപിച്ചു തലയ്ക്കു മുകളിൽ കൂടി പുറകോട്ട് ഒരേരം--എന്നിട്ടു മന്ത്രവാദി ഓട്ടം തുടങ്ങി. മിന്നലും പുറകേ. ഓടാൻ തടസ്സമായതു കൊണ്ടു കടലും ഒരേരം ഇരുട്ടുതു് ഓട്ടം തന്നെ. വഴിക്കൊരു മരത്തിന്റെ വേരിൽ തട്ടി മന്ത്രവാദി ഇതാ ധിം—കമന്നാടിച്ചു കിടക്കുന്നു. ആരോ അർദ്ധരാത്രിയ്ക്കു ഓടി നടക്കുന്നതു കണ്ടിട്ടു ദോഷിനു നടക്കുന്ന പോലീസുകാരൻ ഓർച്ചപ്പെട്ടു പുറകേ വരികയായിരുന്നു. മന്ത്രവാദി വീണപ്പോഴേക്കും പോലീസുകാരൻ അടുത്തെത്തി, “ആരതു്” എന്നു ചോദിച്ചു. മന്ത്രവാദി, ബാധ പിടി കൂടിയെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി, കിടുകിടാ വിറച്ചുകൊണ്ടു് ഇനി പേരും നാളുമൊക്കെ ചോദിക്കുന്നതെന്നിനാ. അങ്ങു ചീന്തി ചോര കൂടിച്ചോളരുതോ” എന്നു പറഞ്ഞു ബോധവും കെട്ടു. പിന്നെ പോലീസുകാരൻ അയൽക്കാരെ വിളിച്ചുകൂട്ടി നാലു നാഴിക പ്രയാസപ്പെട്ടിട്ടാണു മന്ത്രവാദിയ്ക്കു ബോധം വീണതു് ഇതുപോലെയാണു് ബാധയെക്കാണുന്ന

കഥകളെല്ലാം—വെറും നട്ടാൽ കിളിക്കാത്ത്
കള്ളങ്ങളാണ്—മുഴുവൻ മൃഗവിശ്വാസങ്ങളു
ണ്ണ്

വിജ-ഇത്ര കഥ പള്ളിക്കൂടത്തിൽ വേഷം കെട്ടി
കളിക്കാൻ കൊള്ളാം. സാർ ഇതൊരു
നാടകം പോലെ എഴുതിത്തരുമോ?

അല്പ്യാ-ആവാം - പറഞ്ഞുവന്നതു് അതല്ലല്ലോ,
ഉറങ്ങുന്ന കായ്മ്മാണ് - നിങ്ങൾ പുതയ്ക്കാ
രണ്ടോ?

കൊ. കണ്ടതു് - സാർ; തണുപ്പുതോന്നിയാൽ ഉടുത്ത
മുണ്ടു പഠിച്ചു തല മുഴുകെയങ്ങു പുതയ്ക്കും.

അല്പ്യാ-അതു തെറ്റാണു് തല മുഴുകെ പുത
ച്ചാൽ ശ്വാസം വലിപ്പാൻ വേണ്ട വായു കിട്ടു
കയില്ല. കഴുത്തുവരെ പുതയ്ക്കാം; തലയിലും
വേണമെങ്കിൽ കെട്ടാം-മുഖം എന്തായാലും
മൂടരുതു്

വിജ-സാർ, എത്രനേരം ഉറങ്ങണം.

അല്പ്യാ-നിങ്ങളുടെ പ്രായത്തിലുള്ളവർക്കു് എട്ടു്
ഒമ്പതു മണിക്കൂറിൽ കുറയാതെ ഉറങ്ങണം;

കുറച്ചധികമായിപ്പോയതുകൊണ്ടു തരക്കേ
 ടില്ല, കുറഞ്ഞുപോകരുത് അവനവനു
 മതിയായി എന്നു തോന്നുന്നതാണു കണക്ക്

കട്ട-സാർ, വെളിപ്പിനാണോ ഉണർ പഠിക്കാൻ
 നല്ലത്

അല്പം-അങ്ങനെ പറയാനില്ല. അവനവനു്
 ഏതു സമയമാണോ സുഖമായി തോന്നുന്നതു
 അതുതന്നെ നല്ലത് പൊതുവെ പറഞ്ഞാൽ
 നീങ്ങളുടെ പ്രായക്കാർക്കു രാത്രി എട്ടുമണിക്കും
 ഒമ്പതുമണിക്കും ഇടയിൽ ഉറങ്ങാൻ പോവു
 കയും ആറുമണിയോടുകൂടി ഉണരുകയും
 ചെയ്യുന്നതായിരിക്കും നല്ലത്

വിജ-എന്തോന്നിലാണു കിടക്കാൻ നല്ലത്?

അല്പം-അതു് അവരവരുടെ കഴിവുപോലെ
 എന്നേയുള്ളു. പായും തലയണയുമായാലും
 മതി. അതു് ഒരു കട്ടിലിന്മേലോ പലകുപ്പി
 റത്തോ വിരിച്ചാലത്രയും കൊള്ളാം. പായാ
 യാലും മെത്തായായാലും, തൂണിയായാലും,

കിടക്കുന്ന സാധനങ്ങൾ ആഴ്ചയിലൊരിക്കൽ
 ലെങ്കിലും നാലഞ്ചു നാഴികനേരം നല്ല
 വെയിലത്തിടണം. വിരിപ്പും തലയണ
 യും ആഴ്ചയിൽ ഒരിക്കലെങ്കിലും നന്നാ
 ള്കണം. മാസത്തിൽ ഒരിക്കൽ ഏകിലും
 അലക്കിക്കുകയും വേണം.

ഇങ്ങനെ നിൽക്കട്ടെ.

സദാചാരദീ

അല്യാ—കള്ളം പറയാമോ?

കട്ട—പാടില്ല.

അല്യാ—പറഞ്ഞാൽ എന്താണു ദോഷം?

കട്ട—പാപമാണു സാർ.

കൊ. ക—ചത്തങ്ങു ചെല്ലുമ്പോൾ ശിക്ഷിക്കും.

അല്യാ—ഒരു ദിക്കുകാർ എല്ലാവരും ഒരു ദിവസം കള്ളമേ പറയൂ എന്നു തീർച്ചയാക്കി എന്നു വയ്ക്കുക. എന്നാൽ ആ ദിക്കുകാർ എങ്ങനെ കഴിയുമെന്നു അറിയാമോ?

കൊ. ക—എന്തോ വരാനാ.

അല്യാ—അവിടെ രൊടുകു ബസ്സിനുപോകണം, ബസ്സ് എപ്പോഴോ പുറപ്പെടുന്നതെന്നു രൊളോടു ചോദിക്കുന്നു. അന്നു എല്ലാവരും കള്ളമേ പറയൂ എന്നു വിചാരിക്കുന്നതു

കൊണ്ടു് അയാൾ. ബസ്സു് കാലത്തു് ഏഴു മണിക്കാണു പോകുന്നതെങ്കിൽ ഒൻപതു മണിക്കാണെന്നു പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നു. പോകാനുള്ളവൻ ഒൻപതുമണിക്കു് ചെന്നുനോക്കുമ്പോൾ ബസ്സു പോയിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കും—അയാളുടെ യാത്ര മുടങ്ങിയോ? അതുപോലെ, നാട്ടുംപുറത്തുകാരൻ ഒരാൾ തിരുവനന്തപുരം നഗരത്തിൽ പാളയത്തു വന്നിറങ്ങുന്നു. അയാൾ ഒരു കച്ചേരിക്കാര്യത്തിനാണു വന്നിരിക്കുന്നതു്. അയാൾ ഇന്ന വക്കീലിന്റെ അപ്പീസ് എവിടെയാണെന്നു ചോദിക്കുന്നു. വക്കീലിന്റെ അപ്പീസ് വഞ്ചിയൂർ ആണെന്നു് അറിയാമെങ്കിലും അന്നു് എല്ലാവരും കള്ളമേ പറയൂ എന്നു വച്ചിരിക്കുകകൊണ്ടു്, വക്കീലാപ്പീസു പൂജപ്പുരയാണെന്നും പൂജപ്പുര എത്താൻ നേരെ പടിഞ്ഞാറോട്ടു നടന്നെച്ചാൽ മതിയെന്നും പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നു. വഴിക്കു് അയാൾ പലരോടും ചോദിച്ചെങ്കിലും അന്നെല്ലാവരും കള്ളമേ പറയൂ എന്നതുകൊണ്ടു് ഓരോരുത്തരും ഓരോ വിധം പറഞ്ഞുകൊടുത്തു—ഘലം. ആ ഘലം അന്നു മുഴുവൻ അലഞ്ഞു തിരിഞ്ഞു,

വക്കീലിനെക്കൊണ്ട് കണ്ടുമില്ല. ഇതുപോലെ, അന്നവിടെ എല്ലാം വെറും കഴപ്പുമായിരിക്കും ഇല്ലേ. ഇതാണ് കള്ളം പറഞ്ഞാലത്തെ വലിയ ദോഷം—ആർക്കും ഒന്നും വിശ്വസിച്ചു ചെയ്യാൻ വയ്യെന്നു വന്നുകൂടും.

വിജ്—കള്ളം പറഞ്ഞാൽ ഇത്ര കഴപ്പുമുണ്ടെന്നു ഓർത്തില്ല!

അല്യാ—ഇങ്ങനെ മനുഷ്യരുടെ കാര്യങ്ങൾക്കു മുടക്കം വരുത്തുന്ന സംഗതികൾക്കാണ് പാപം എന്നുപേർ.

കട്ട—അപ്പോൾ സത്യമേ പറയാവൂ അല്ലേ?

അല്യാ—അതേ—പക്ഷേ, സത്യമെല്ലാം പറയാനും പാടില്ല.

കട്ട—സത്യം പറഞ്ഞാൽ എന്താണ് സാർ?

അല്യാ—പറയാം, ഒരിടത്തു് ഒരു കൊന്തംപല്ലി തള്ള ഉണ്ടായിരുന്നു. അവൾ ഒരിക്കൽ അവളുടെ മകനെ വിളിച്ചു “മക്കളേ, നീ നേരേ പറയാവൂ; നേരേ പറയാൻ ആരേയും പേടി

കേണ്ടിട്ടു” എന്നു പറഞ്ഞു കൊടുത്തു. അപ്പോൾ മകൻ. “എൻറമ്മേ, നേരെല്ലാം പറയാൻ തുടങ്ങിയാൽ വായിലെ പല്ലു കണ്ടില്ലെന്നുവരും; കാലമങ്ങനത്തതാ” എന്നു മറുപടി പറഞ്ഞു. “ഒന്നുമില്ല മോനേ, നേരു പറയുന്നവരെ ദൈവം കാര്യത്തോളം” എന്നായിത്തള്ള. അപ്പോൾ മകൻ “എന്നാൽ ഞാനിനി നേരേ പറയൂ, എൻറ കൊന്റ പ്പല്ലിത്തള്ളേ” എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ടു തള്ളയ്ക്കു ദേഷ്യം വന്നു—“എടാ മഹാപാപി, പത്തുമാസം ചുമന്നു പെററുവളത്തിയ എനേക്കേറി എന്തോന്നെടാ വിളിച്ചതു” എന്നു അലറാൻ തുടങ്ങി. സത്യമൊക്കെ പറയാൻ തുടങ്ങിയാൽ അതും തെറ്റാവും.

കൊ. ക—അപ്പോൾ സാർ, സത്യമേ പറയാവൂ, സത്യമൊടു പറകയുമരുതു— ഉത്തരത്തേലി രിക്കുന്നതു എടുക്കുകയും വേണം കക്ഷത്തി ലിരിക്കുന്നതു പോകയുമരുതു—അതെങ്ങ നെയൊന്നു സാർ!

അദ്ധ്യായം—അതിനു വഴിയുണ്ടു്—പഴയ് രണ്ടു സ്ത്രീക മാണു, പാഠിച്ചോളു—അതുപോലെ നടന്നാൽ ദോഷമൊന്നും വരികയില്ല.

“സത്യം വേണം പറയുവാൻ, അതു സന്തോഷമാ-
വണം

ഏകദേശമെന്ന സത്യത്തെ പറയാതെ കഴിക്കണം
എന്നാൽ സന്തോഷമാവാനായ് കള്ളം ചൊല്ല-
രുതെന്നുമേ

ഇതാണു സത്യമോതുന്ന കായ്കതലിലറിയേണ്ടതു്”

വിജ—അഹിംസ, അഹിംസ എന്നു നാടോടെ
പറയുന്നല്ലോ—അതിന്റെ കാര്യം എന്താണു
സാർ.

അദ്ധ്യ—ഹിംസ എന്ന വാക്കിനർത്ഥം കൊല്ലുക
എന്നാണു്—പക്ഷേ, ആ വാക്കിനു പണ്ടേ
കുറച്ചുകൂടെ പരന്ന അർത്ഥം വന്നിട്ടുണ്ടു്
ആഖണ്ഡിലും മനസ്സിനോ ശരീരത്തിനോ
വേദന തട്ടാൻ ഇടവരുന്നതെല്ലാം ഹിംസ
തന്നെ. മനസ്സിന്റെയും ശരീരത്തിന്റെയും
വേദന തമ്മിൽ മനസ്സിന്റേതാണു ശക്തി
യേറിയതു്; ശരീരത്തിന്റേതു സാരമില്ല.
ഡാക്ടർമാർ പരസ്യം മറ്റും കീറുമ്പോൾ

കുറെ വേദന കാണും; അതു പക്ഷെ ആർക്കും ഹിംസയായിട്ടു വകവയ്ക്കാറില്ല — എന്നല്ല ഡാക്ടർ ഒരു ഉപകാരം ചെയ്തതായി വിചാരിച്ചു സന്തോഷിക്കുകയാണു പതിവു്—അല്ലേ? പ്രധാനം മനസ്സിന്റെ വേദനയാണു്. അതു കൊണ്ടു് അഹിംസ എന്നുവെച്ചാൽ ഒന്നിന്നും—അവനവനാകട്ടെ, മറ്റൊരാൾക്കോ മറ്റൊന്നിനോ ആകട്ടെ, മനസ്സിനു സങ്കടം വരുന്നതൊന്നും പറയുകയോ, ചെയ്യുകയോ, വിചാരിക്കുക പോലുമോ ചെയ്യാതെ ഇരിക്കുക എന്നതാണു് ഓരോന്നും പറയുമ്പോഴും ചെയ്യുമ്പോഴുംതാൻ ഇങ്ങനെ ചെയ്താൽ ആക്കെങ്കിലും മനസ്സിനു സങ്കടം വന്നേയ്ക്കുമോ എന്നു് ആലോചിച്ചു് ഇല്ലെന്നു കാണുന്നതേ ചെയ്യാവൂ; എന്നാൽ അഹിംസ ആയി.

കുട്ട—അല്ലൊഴേ, സാർ, ഇറച്ചിയുടെ കാര്യം എങ്ങനെ? കൊല്ലാതെ ഇറച്ചിയും മീനും കിട്ടുമോ.

അദ്ധ്യാ—അതൊരു മുട്ടുചോദ്യമാണു്—തൽക്കാലം ഒന്നുവെച്ചാൽ മതിയാവും. മത്സ്യമാംസങ്ങൾ കഴിക്കാൻ മനസ്സിനു മടിയുള്ളവർ കഴിക്കേണ്ട എന്നു വെച്ചാൽ മതി.

വിജ—സാർ, പക്ഷേ, വാസ്തവമെങ്ങനെയാണു്?

അദ്ധ്യാ—സത്യാവസ്ഥ പറഞ്ഞാൽ നിങ്ങൾക്കു

കാര്യം വ്യക്തമാവുമോ എന്നു സംശയം. ഒരു കഥ പറയാം. ഒരു കാട്ടിൽ ഒരു വേടൻ താമസിച്ചിരുന്നു, അവൻ വേട്ടയാടി ജന്തുക്കളെ കൊന്നുകൊണ്ടുവന്നാണു വീട്ടിലെ നിത്യത കഴിച്ചുകൂട്ടിയിരുന്നതു് അവനു ഒരു മകളുണ്ടായിരുന്നു. അവളെ അടുത്ത കാട്ടിലുള്ള ഒരു വേടന്റെ മകൻ കല്യാണം കഴിച്ചു. രണ്ടാമത്തെ വേടൻ നായാട്ടിനു പോവുകയില്ല, എറച്ചിയും തിന്നുകയില്ല. അവൻ മുളയരി, തേൻ, കിഴങ്ങുകൾ ഇവ കൊണ്ടു ജീവനം കഴിച്ചുവന്നു. ഇവനു്, താൻ ജന്തുക്കളെ കൊല്ലാത്തവനാണു് എന്നൊരു വലിയ ഭാവം ഉണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് അവൻ പലപ്പോഴും ആ പെണ്ണിനെ “എറച്ചിതിന്നി യുടെ മകളാണെന്നു ചിത്തപറഞ്ഞുവന്നു. ഈ വിവരം ആ പെണ്ണിന്റെ അച്ഛനറിഞ്ഞു് ഒരുപായം വിചാരിച്ചുറച്ചു് താൻ മകളുടെ ഭർത്താവിന്റെ വീട്ടിൽ വിരുന്നുകാരനായിട്ടു

ചെന്നുചേർന്നു. മകളുടെ ഭർത്താവു ജന്തുക്കൾക്ക് കൊല്ലാത്തവനായിരുന്നതുകൊണ്ട് ആഹാരം മുളയരിച്ചോരും കിഴങ്ങുകളും ആയിരുന്നു. ഈ സാമാനങ്ങൾ വിളമ്പിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വിരുന്നുകേറാൻ ചെന്ന പെണ്ണിന്റെ അച്ഛൻ അതുതന്നെ നടിച്ച് “ശിവ, ശിവ, പാപം, പാപം! എന്റെ വീട്ടിൽ ഒരൊറ്റ മാനിനേ കൊന്നു കൊണ്ടുവന്നാൽ ഞങ്ങൾക്കെല്ലാവർക്കും പത്തോ പന്ത്രണ്ടോ ദിവസത്തേക്കു ധാരാളമായി. ഇവിടെ ഇതാ എനിക്കൊരൊരക്ഷമാത്രം രണ്ടുമുവായിരം ജീവിയേ കൊന്നു വിളമ്പിയിരിക്കുന്നു. കഷ്ടം, ഞാനിത്ര റ. 1000 ചെയ്തു പതിവില്ല” എന്നു പറഞ്ഞു. ഉടനേ മറേറയാൾ, ഇതു കൊന്നതല്ല, ജീവനുള്ളതല്ല മുളരിയാണ് എന്നായി. പെണ്ണിന്റെ അച്ഛൻ ഉറക്കെച്ചിരിച്ചിട്ട്, “മുളയരിക്കു ജീവനില്ലപോലും, പിന്നെ എങ്ങനെയാണതു കിളർത്തുവരുന്നതും മറ്റും” എന്നായി. എന്തിന് ഒടുവിൽ, രണ്ടാളും ജീവനുള്ള

ചിലതിനെ കൊന്നതിന്നേ മനുഷ്യനു ജീവി
 വിക്കാൻ സാധിക്കു എന്നു പറഞ്ഞൊ
 തുങ്ങി. യഥാർത്ഥം ഇതാണ് സത്യാവസ്ഥ
 ആലോചിച്ചാൽ കാളയേകെട്ടി വിറകുവണ്ടി
 വലിപ്പിക്കുന്നതാണ്, അതിന്നു പെട്ടെന്നു
 വേദന അറിയാത്തവിധം കൊല്ലുന്നതിലും
 പാപവും ഹിംസയും. അഹിംസയുടെ ശരി
 യായ രൂപം നിങ്ങൾക്കു ഇപ്പോഴറിയാൻ
 പ്രായമായിട്ടില്ല, നിങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ഒന്നു
 മാത്രം മനസ്സിലാക്കിയാൽ മതി. ഹിംസ
 എന്നു വെച്ചാൽ മനസ്സിനു സങ്കടമുണ്ടാക്കുക
 യാണെന്നു എന്നു വിചാരിക്കുക. അതാണരു
 താത്തതു്

കുട്ട—സാർ, ദേഷ്യം വരുന്നതെന്താ?

അല്പം—കുട്ടിക്കു ദേഷ്യം വരാറുണ്ടോ.

കുട്ട—പിന്നെ! ഞാൻ വിചാരിച്ചതു് ഒത്തില്ലെങ്കി
 ലെന്നിന്നു ദേഷ്യം വരും.

അല്പം—ഇപ്പോൾ സാധിക്കാത്തതാൽ ആരോടാണു
 ദേഷ്യം.

കുട്ട—വിചാരിച്ചതൊക്കെതെ ആക്കിയ ആളിനോടു,
അയാളെ കൊല്ലാൻകൂടെ തോന്നും.

അല്പാ—ആ ആൾകുട്ടിയുടെ അച്ഛനാണെങ്കിലോ?

കുട്ട—എന്നാലും തോന്നും—പക്ഷേ, മിണ്ടുകേല,
അത്രേയുള്ളൂ. പിന്നന്നു നേഷപറഞ്ഞാൽ
എല്ലാവരോടും പിണക്കമാ.

അല്പാ—അങ്ങാടിയിൽ തോറാൽ അമ്മയോടു[്]
എന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ടോ?

കുട്ട—അതൊക്കെപ്പറയാം സാർ, ദേഷ്യം വന്നാൽ
പിന്നെ ഒക്കെ അത്രതന്നെ.

അല്പാ—കുട്ടി, വലിയ ദേഷ്യക്കാരെ കണ്ടിട്ടുണ്ടോ?

കുട്ട—അങ്ങു[്] ഉറഞ്ഞു തുളുനവരെക്കണ്ടിട്ടുണ്ടു[്]
ഭ്രാന്താണെന്നു തോന്നും.

അല്പാ—ദേഷ്യം ഒരുതരത്തിൽ ഭ്രാന്തതന്നെയാണു[്]

കുട്ട—സാർ, ദേഷ്യം വരാതിരിക്കാൻ വല്ല വഴിയു[്]
മുണ്ടോ?

അല്പാ—ഉണ്ടു[്]—എളുപ്പമല്ല, അതും കുട്ടികൾക്കു[്]
വിജ—കേൾക്കട്ടെ, സാർ.

അല്പാ—ഒന്നിനോടു വലിയ ഇഷ്ടം, വേണമെന്നു
ബലമായുള്ള ആഗ്രഹം, ഉണ്ടാകാത്താൽ
ദേഷ്യവും വരികയില്ല.

വിജ—അതു[്] ക്ഷമയോ സാർ.

അല്യാ—പ്രയാസമാണ് പക്ഷേ, ദേഷ്യം കല
ശലാവാതെ കഴിക്കാൻ ഒരു കരുട്ടുവിദ്യ
പറഞ്ഞുതരാം.

കട്ട—കേൾക്കട്ടെ, സാർ.

അല്യാ—ദേഷ്യം വരാൻ പോകുന്നുവെന്നുതോന്നി
യാൽ അപ്പോൾ അവിടെനിന്നും പോയി
ആളില്ലാത്ത വല്ല ദിക്കിലും ചെന്നുനിന്ന്,
ഇതാ ഇങ്ങനെ (കാണിക്കുന്നു) ബലപ്പിച്ചു,
നീട്ടി, ശ്വാസമകത്തേയ്ക്കും പുറത്തേയ്ക്കും
വിടണം; എണ്ണിക്കൊണ്ട് ഒമ്പതെങ്കിലും
അങ്ങനെ ചെയ്യണം, എന്നാൽ ദേഷ്യം
പോകും-ഇല്ലെങ്കിലും ശക്തി കുറയും.

കട്ട—തീർച്ചയാണോ സാർ.

അല്യാ—അതേ-ഇനി ദേഷ്യം വരുമ്പോൾ ചെയ്തു
നോക്കൂ.

വിജ—പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതുകൊണ്ട് വല്ല ഗുണവു
മുണ്ടോ?

അല്യാ—ഉണ്ട്

വിജ—എന്താണു പ്രാർത്ഥിക്കേണ്ടതു സാർ.

അല്പം-എനിക്കറിയാവുന്നതിലും നല്ല പ്രാർത്ഥന
 പറഞ്ഞു തരാം. ഇതെല്ലാവർക്കും ചേരുകയും
 ചെയ്യും.

“സർവ്വലോകത്തിന്റെയും പിതാവായ ഈശ്വരന്റെ
 തേജസ്സു നമ്മുടെ എല്ലാവരുടേയും
 ബുദ്ധിയെ നല്ലതാക്കി നമുക്കു നേർവഴി തെളി
 ചൂതരുമാറാകട്ടെ” എന്നാണു പ്രാർത്ഥന. വേണ
 മെങ്കിൽ ശ്ലോകമാക്കാം.

ലോകൈകസവിതാവിന്റെ
 ചൈതന്യം ബുദ്ധിചോദനം
 നമ്മൾക്കു നൾകി നേരായ
 വഴി കാട്ടട്ടെ എപ്പോഴും”

ഇതിലും നല്ലൊരു പ്രാർത്ഥന എന്റെ അറി
 വിൽ ഇല്ല.

കൂട്ടം—ഇതേതു തവണ ചൊല്ലണം.

അല്പം—തവണയിലോ, ചൊല്ലുന്നതിലോ അല്ല
 കാര്യം. സമയവും സൗകര്യവുംപോലെ

എത്ര തവണയെങ്കിലും ചൊല്ലാം. പ്രധാനമായി വേണ്ടതു് ഈ കാര്യം മനസ്സിൽ നല്ല പോലെ വിചാരിക്കുകയാണു്

വിജ—എപ്പോഴാണു സാർ പ്രാർത്ഥിക്കേണ്ടതു്?

അല്പ്യാ—അങ്ങനെ പറയാനില്ല. സൗകര്യം പോലെ ആകാം. എന്നാൽ കാലത്തേ ഉണർന്നാൽ ഉടനെയും ഉറങ്ങാൻ പോകുന്നതിന് മുമ്പിലും സൗകര്യമായിരിക്കും.

വിജ—സാർ ഓരോരുത്തർ, അങ്ങനെ ചെയ്യാലാ നല്ലതു്, ഇങ്ങനെ ചെയ്യാലാ നല്ലതു്, എന്നൊക്കെ പലവിധം പറയുന്നല്ലോ. ഏതുവിധം ആയാലാണു് എല്ലാത്തിലും നല്ലതെന്നു പറയാമോ?

അല്പ്യാ—ഓരോന്നായി പറയാൻ തുടങ്ങിയാൽ അവസാനമില്ല. എല്ലായ്പ്പോഴും ഒരുപോലെ നല്ലതായിട്ടോ ചീത്തയായിട്ടോ ഒന്നുമേയില്ല. എല്ലാ മതങ്ങളും എല്ലാ മഹാന്മാരും ഒരു

പോലെ സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു വഴി പറയാം.
 അതുപോലെ ആയാൽ ഒരു ദോഷവും
 വരാതെ കഴിക്കാം. ആ വഴി ഇതാണ്,

തന്നോടു മറ്റൊരാളേതു
 മട്ടിൽ ചെയ്യണമെന്നതു
 ചിന്തിച്ചതേവിധം താനും
 ചെയ്തുകൊള്ളുക—മംഗളം.

